

РЕШЕНИЕ

№ 6224

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8273** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Д. Г. П. срещу Решение от 30.04.2020 г., постановено по НАХД № 18440 / 2018 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 18-4332-018315 / 08.01.2018 г., издадено от началник на група, към отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на Д. Г. П., на основание чл. 185 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, за извършено нарушение на чл. 175, ал. 1, т.3 от ЗДвП.

Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т.2 и т. 3 от

Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че възприетите от СРС състави на административни нарушения не се съдържат в АУАН и не съществуват в правната действителност. Счита, че законът не позволява след прекратяване на административнонаказателно производство да бъде издаден втори акт срещу същия нарушител, за същото административно нарушение, но с нова дата. Касаторът поддържа, че е нарушена нормата на чл.34 ЗАНН. Сочи и истекла абсолютна погасителна давност. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него наказателно постановление. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът Столичната дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите от Софийския районен съд писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалвания съдебен акт решаващият състав на районен съд С. е приел, че на 01.03.2016 г., около 02:00 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], Д. П. е управлявал собствения си лек автомобил марка „Хюндай“, модел „Е.“ с ДК [рег.номер на МПС] , като на кръстовището с [улица], поради недостатъчен контрол върху МПС, самокатастрофира в бордюр от ляво на пътя. Местопроизшествието било посетено от служители на отдел „ПП“. П. заявил, че автомобилът не е управляван от него, а водачът е напуснал мястото, което било отразено от служител на отдел „ПП“ в докладна записка от 01.03.2016 г. на 23.03.2016 г. П. се явил в ОПП-СДВР и в саморъчно попълнена декларация посочил, че автомобилът бил управляван от него, а като причина за катастрофата посочил, че е бил засечен от неустановен автомобил.

След установяване на извършеното нарушение е издаден АУАН № 360360/20.06.2016 г. от инспектор при Отдел „ПП“ при СДВР, в който били описани констатираните нарушения. Актът бил предявен на нарушителя на 16.12.2017г. П. отказал да го подпише, което е удостоверено с подписите на двама свидетели. Въз основа на така съставения АУАН е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд, с което на основание чл. 185 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, за извършено нарушение на чл. 175, ал. 1, т.3 от ЗДвП.

По делото е представена Заповед № 8121з-952/20.07.2017 г. на Министъра на вътрешните работи, с която са определени полицейските органи, които могат да издават фишове за налагане на глоби и да съставят АУАН по ЗДвП, както и лицата,

които могат да издават наказателни постановления. Сред тях са и служители от отдел и сектор „Пътна полиция“, при ОД на МВР, както и полицейските инспектори в службите за контрол в СДВР.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приел, че при съставяне на акта и при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на наказателното постановление. Приел е, че от доказателствата по делото безспорно се установяват извършените нарушения, а административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушенията и ги е санкционирал съобразно санкционните норми на чл. 185 и чл. 175, ал. 1, т.3 от ЗДвП. Приел е, че в случая нарушенията не могат да бъдат квалифицирани като „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е следва да бъде отменено, поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Нормата е разположена в глава първа “Общи разпоредби” на ЗАНН, така че е приложима и за административните наказания по чл.13, б.”а”–“в” ЗАНН на физически лица, и за имуществените санкции на юридически лица и еднолични търговци по чл.83, ал.1 ЗАНН, за всяка административнонаказателна отговорност, без оглед на основаниято и/или вида ѝ. Същевременно, тъй като препращането по чл.11 ЗАНН е към изключващите отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК, то важи за тези, регламентирани и в глава втора, и в глава девета: а) основанията, изключващи преследването и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като същата може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Няма основание препращането по чл.11 ЗАНН да се стеснява само до обстоятелствата по чл.9, ал.2, чл.12, чл.12а, чл.13, чл.13а, чл.14, чл.15 и чл.16 НК, изключващи обществената опасност и противоправността на деянието, а с това и вината – т.е., до хипотезите на ненаказуемо деяние, което не поражда наказателна отговорност, без да се държи сметка и за хипотезите, в които при наличие на деяние, поначало наказуемо, деецът се освобождава от наказателна отговорност или последната се погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК съгласно чл.11 in fine ЗАНН е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т.д. 1/14 г.).

С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл.79, ал.1, т.2 НК вр. чл.11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последниците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание

това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН, срокът ѝ тече от довършването им. Спира, съгласно чл.81, ал.1 НК, вр. чл.11 ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл.81, ал.2 НК, вр. чл.11 ЗАНН, с всяко едно действие на надлежните органи, предприето към преследваното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана, съгласно чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН преследването на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл.80, ал.1, т.5 НК, вр. чл.11 НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането по чл.11 ЗАНН, субсидиарно приложими са чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 НК.

В случая, Д. Г. П. е наложена глоба за нарушения на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и чл. 175, ал. 1, т.3 от ЗДвП, извършени на 01.03.2016 г. Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН. Абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм. - ДВ, бр.26 от 2010 г.) вр. чл.11 ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН). Така при начален момент 01.03.2016 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 01.09.2020 г., т.е. след постановяване на решението от СРС и преди образуването на настоящото касационно производство.

С изтичането на давността държавата губи материалното свое право и да наложи наказание на деца, и да изпълни вече наложеното (Тълкувателно постановление № 1 / 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС). Давността погасява административнонаказателната отговорност, като прави недопустимо административнонаказателното производство, в което се осъществява.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение, съдът е длъжен да следи и служебно.

С оглед на това, настоящият състав намира, че първоинстанционното решение и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XX-ти Касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 30.04.2020 г., постановено по НАХД № 18440 / 2018 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 21-ви състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 18-4332-018315 / 08.01.2018 г., издадено от Началник на група, към отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.